

PHILIP K. DICK s-a născut la 16 decembrie 1928 în Chicago. După ce părinții săi au divorțat când el avea numai cinci ani, a intrat în custodia mamei (pe numele de familie Kindred, de la care Dick a împrumutat inițiala K) și s-a stabilit în Berkeley, unde a urmat liceul și a început cursurile universitare, pe care însă le-a abandonat. Prin 1950 s-a apucat să scrie texte science fiction și în 1952 i-a apărut în revista *Planet Stories* prima povestire. Cu ajutorul lui Anthony Boucher, editor și mentor SF, a început să publice povestiri cu o viteză impresionantă. Între 1955 și 1970, a scris în medie două romane pe an și peste o sută de povestiri editate în reviste precum *Galaxy*, *Amazing*, *Fantasy and Science Fiction* și *Worlds of If*. Cu toate acestea, cariera sa literară nu i-a oferit o situație financiară lipsită de griji.

Mare parte a ficțiunilor sale se desfășoară în California, iar Dick a împrumutat idei din cabala, budism, gnosticism și taoism, dar s-a folosit în același timp și de elementele clasice ale genului – roboți, nave spațiale, extraterestri, precum și de fenomene extrasenzoriale. A fost privit întotdeauna cu respect de fanii SF și de colegii de breaslă, deși n-a ajuns niciodată să egaleze vânzările celor mai populari scriitori science fiction americani ai epocii: Isaac Asimov, Robert Heinlein și Frank Herbert. A fost recompensat cu Premiul Hugo în 1963 pentru romanul *Omul din castelul înalt* (Editura Nemira, 1995, 2006, 2013, 2015), Premiul John W. Campbell Memorial în 1975 pentru *Curgeți, lacrimile mele, zise polițistul* (Editura Nemira, 2015), Premiul British SF în 1979 pentru *Substanța M* (Editura Nemira, 2007, 2014) și Premiul Kurd Lasswitz (Germania) în 1985 pentru *VALIS*.

În memoria sa, în 1983 a fost înființat premiul care-i poartă numele, pentru cea mai valoroasă lucrare SF inedită publicată pentru prima dată în SUA în format paperback (inițiatorul premiului, Thomas M. Disch, a dorit să-l onoreze pe Dick, care și-a publicat astfel majoritatea romanelor). Premiul este sponsorizat de Philadelphia Science Fiction Society și se acordă anual, în luna martie, la Convenția Norwescon.

PHILIP K. DICK

jucătorii de pe titan

Traducere din limba engleză

CRISTINA GHIDOVEANU

ȘTEFAN GHIDOVEANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DICK, PHILIP K.

Jucătorii de pe Titan / Philip K. Dick;
trad.: Cristina Ghidoveanu și Ștefan Ghidoveanu. –
Ed. a 2-a. – București: Nemira Publishing House, 2016
ISBN 978-606-758-692-3

I. Ghidoveanu, Cristina (trad.)
II. Ghidoveanu, Ștefan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Philip K. Dick
THE GAME-PLAYERS OF TITAN
Copyright © 1964, Philip K. Dick
Copyright renewed © 1991, Laura Coelho, Christopher Dick and Isa Hackett
All rights reserved

© Nemira, 2016

Redactor: Ioana STĂNESCU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Dușa UDREA

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-692-3

1

Fusese o noapte sub orice critică și, când încercă să se suie în mașină ca să meargă acasă, avu o ceartă îngrozitoare cu vehiculul.

– Domnule Garden, nu ești în starea potrivită pentru a conduce. Te rog, folosește funcția auto a automecului și întinde-te pe bancheta din spate.

Pete Garden se așază la manșa autovehiculului și rosti cât de clar putu articula:

– Ascultă, pot conduce... Un pahar de băutură, de fapt câteva, te fac mai ager. Așa că încetează să mă mai sâcâi!

Apăsă pe butonul de pornire, dar nu se întâmplă nimic.

– Pornește, la naiba!

Auto-automecul zise:

– N-ai introdus cheia...

– Bine, răspunse el, simțindu-se umilit.

Poate că mașina avea dreptate. Resemnăt, vârî cheia în contact. Motorul porni, dar comenzile rămaseră totuși inerte. Efectul Rushmore se dovedea încă activ sub capotă, știa asta; era o dispută deja pierdută.

– În regulă, te las pe tine să conduci, cedă el, cu toată demnitatea posibilă. Din moment ce-ți dorești atât de mult... Probabil că ori-cum o să încurci totul, ca întotdeauna când... nu mă simt bine.

Se târî pe bancheta din spate și se trânti pe ea, în timp ce mașina sălta de pe pavaj și începu să plutească prin cerul nopții, cu luminile de semnalizare clipind. Doamne, ce rău se simțea! Durerea de cap îl omora.

Gândurile i se îndreptară, ca întotdeauna, către Joc.

De ce-i mersese atât de rău? Silvanus Angst era de vină! Clovnul ăla, cumnatul lui sau mai degrabă fostul lui cumnat... Așa e, își spuse Pete, trebuie să-mi aduc aminte: nu mai sunt însurat cu Freya! Freya și cu mine am pierdut, deci căsătoria noastră a fost dizolvată și o luăm de la început, cu Freya măritată cu Clem Gaines, iar eu încă neînsurat cu nimeni, pentru că n-am reușit să dau un trei... deocamdată.

O să dau mâine un trei, își spuse. Și când o s-o fac, o să fie nevoiți să importe o nevastă pentru mine; oricum le-am terminat pe toate din grup...

Mașina murmură în continuare, croindu-și drum pe deasupra porțiunii centrale pustii a Californiei, peste ținuturile dezolante ale orașelor abandonate.

– Știai asta? Își întrebă el mașina. Că am fost însurat până acum cu toate femeile din grup? Și încă n-am avut niciun pic de *noroc*, așa că totul trebuie să fie din cauza mea. Corect?

Mașina răspunse:

– E din cauza ta.

– Chiar dacă ar fi din cauza mea, n-ar fi *vina* mea; e a Chinezilor Roșii. Îi urăsc!

Zăcea cu fața în sus, cu ochii ațintiți la stele prin cupola transparentă a mașinii.

– Pe tine te iubesc totuși; te am de ani de zile. N-o să te uzezi niciodată.

Simți lacrimile umplându-i ochii.

– E bine așa?

– Depinde de întreținerea preventivă pe care-o urmezi cu evlavie.

– Mă întreb ce fel de femeie vor importa pentru mine...

– Mă întreb și eu... rosti mașina ca un ecou.

Cu ce alt grup era grupul lui, Drăgălașa Vulpe Albastră, în cea mai strânsă legătură? Probabil cu Omul de Paie Special, cu care se

întâlnise în Las Vegas și care-i reprezenta pe toți Posesorii din Nevada, Utah și Idaho. Încizând ochii, încercă să-și aducă aminte cum arătau femeile din grupul Omul de Paie Special.

Când ajung acasă, în apartamentul meu din Berkeley, își spuse Pete, o să... apoi avu o revelație înfiorătoare.

Nu se putea duce acasă, în Berkeley... pentru că pierduse Berkeley în Joc, în seara asta. Walt Remington îl câștigase de la el, descoperindu-i cacealmaua la careul treizeci și șase. Asta făcuse ca noaptea să fie atât de proastă.

– Schimbă cursul, îi ceru el cu voce răgușită auto-automecului.

Avea încă drepturi de proprietate asupra celei mai mari părți din Marin County; putea sta acolo...

– O să mergem la San Rafael, ordonă el, ridicându-se în capul oaselor și frecându-și fruntea, amețit.

Se auzi o voce de bărbat:

– Doamnă Gaines?

Freya, pieptănându-și părul scurt și blond în fața oglinzii, nu se uită în jur; absorbită, se gândi: *Sună ca mizerabilul ăla de Bill Calumine...*

– Vrei să te duc acasă? Întrebă vocea, apoi Freya își dădu seama că era noul ei soț, Clem Gaines. *Mergi acasă, nu-i așa?*

Clem Gaines, voluminos și mult prea înfumurat, se gândi ea, cu ochi albaștri de parcă ar fi fost lipită acolo niște sticlă spartă – și lipită puțin strâmb –, traversa camera Jocului, îndreptându-se spre Freya. Era mulțumit, evident, să fie însurat cu ea.

N-o să dureze mult, își spuse Freya. În afară de cazul, își dădu brusc seama, în care avem noroc.

Continuă să-și perie părul, fără să-i acorde nicio atenție. *Pentru o femeie în vârstă de o sută patruzeci de ani, aprecie ea critic, arăt destul de bine. Dar nu pot să-mi asum responsabilitatea pentru asta... niciunul dintre noi nu poate.*

Erau conservați, cu toții, de absența a ceva mai degrabă decât de prezență; în fiecare dintre ei, glanda Hynes fusese extirpată la

maturitate și astfel, pentru majoritatea, procesul de îmbătrânire era acum imperceptibil.

– Îmi placi, Freya, spuse Clem. Ești o persoană reconfortantă; arăți pe față că nu mă simpatizezi.

Nu părea deranjat; bădăranii de felul lui Clem Gaines nu erau niciodată.

– Hai să mergem undeva, Freya, și să aflăm pe loc dacă, spre *norocul* nostru, tu și cu mine...

Se întrerupse, pentru că în încăpere intrase un vug.

Jean Blau, punându-și haina, mormăi:

– Uite, vrea să fie prietenos. Mereu vor asta.

Se îndepărtă de el.

Soțul ei, Jack Blau, se uită în jur după bastonul-de-vug al grupului.

– O să-l împung de câteva ori și-o să plece, zise el.

– Nu, protestă Freya. Nu face niciun rău...

– Are dreptate, întări și Silvanus Angst; era la bufet, preparându-și un ultim pahar de băutură.

– Pune-i doar puțină sare...

Chicoti.

Vugul părea să-l fi ales pe Clem Gaines.

Te place, gândi Freya. Ce-ar fi să te duci undeva cu el, în locul meu?

Dar asta nu era drept față de Clem, pentru că niciunul dintre ei nu se înhăita cu foștii adversari; pur și simplu nu se făcea, în ciuda eforturilor depuse de titanieni pentru a vindeca vechea rupătură a antipatiei din timpul războiului. Erau o formă de viață bazată pe siliciu, nu pe carbon; ciclul lor biologic era lent și presupunea, în calitate de catalizator metabolic, metan în loc de oxigen. Și erau bisexuali... ceea ce se potrivea mai curând unui sistem non-Posesor.

– Înțepă-l, îl îndemnă Bill Calumine pe Jack Blau.

Cu bastonul-de-vug, Jack împunse citoplasma gelatinoasă a vugului.

– Du-te acasă, îi vorbi el tăios.

Rânji spre Bill Calumine.

– Poate că ne putem distra puțin pe seama lui. Hai să încercăm să-l atragem într-o discuție. Hei, vuguleț, îți place să stai la taclale?

De îndată, gândurile titanianului veniră cu înflăcărare spre ei, adresate tuturor ființelor umane din apartamentul comun.

– S-a raportat vreo sarcină? Dacă da, dotările noastre medicale sunt disponibile și vă îndemnăm să...

– Ascultă, vuguleț, îl întrerupse Bill Calumine, dacă avem vreun pic de *noroc*, o să-l păstrăm pentru noi. E semn de ghinion să-ți spunem ție; toată lumea știe asta. Cum se face că *tu* nu știi?

– Știe, replică Silvanus Angst. Doar că nu-i place să se gândească la așa ceva.

– Ei bine, e timpul ca vugii să înfrunte realitatea, comentă Jack Blau. Nu ne plac și asta e. Vino, își chemă soția. Să mergem acasă! Nerăbdător, îi făcu semn lui Jean să vină spre el.

Ceilalți membri ai grupului ieșiră pe rând din cameră și coborâră treptele din față ale clădirii, spre mașinile parcate acolo. Freya se trezi lăsată singură cu vugul.

– N-a fost nicio sarcină în grupul nostru, îi spuse ea, răspunzându-i la întrebare.

– Tragic, rosti vugul în gând.

– Dar o să fie, continuă Freya. Știu că o să avem *noroc* în curând.

– De ce este grupul vostru, în special, atât de ostil față de noi? întrebă vugul.

Freya răspunse:

– Păi, vă socotim responsabili pentru sterilitatea noastră; știi asta. *Și în special aruncătorul nostru de zar, Bill Calumine*, gândi ea.

– Dar a fost arma voastră, protestă vugul.

– Nu, nu a noastră. A Chinezilor Roșii.

Vugul nu pricepu deosebirea.

– În orice caz, noi facem tot ce putem ca să...

– Nu vreau să discut despre asta, i-o reteză Freya. Te rog!

– Lăsați-ne să vă ajutăm, imploră vugul.

Ea se răsti:

– Du-te dracului!

Și ieși din apartament, coborând treptele până în stradă și îndreptându-se spre mașină.

Aerul rece și întunecat al nopții din Carmel, California, o învioră; inspiră adânc, ridicând ochii spre stele, și mirosi prospețimea și parfumurile noi, curate. Mașinii îi ceru:

– Deschide ușa; vreau să intru.

– Da, doamnă Garden.

Ușa mașinii se deschise.

– Nu mai sunt doamna Garden; sunt doamna Gaines.

Intră și se așează la comanda manuală.

– Încearcă să ții drumul drept!

– Da, doamnă Gaines.

De îndată ce introduse cheia, motorul porni.

– Pete Garden a plecat deja?

Cercetă din priviri strada mohorâtă și nu zări mașina lui Pete.

– Cred că da.

Se simți tristă. Ar fi fost frumos să șadă aici, afară, sub stele, atât de târziu în noapte, și să stea puțin de vorbă unul cu altul. *Ca și cum am fi căsătoriți încă... la naiba cu Jocul*, se gândi ea, *și cu aruncările sale. La naiba cu norocul însuși sau cu ghinionul; după cât se pare, asta-i tot ce avem, mai nou. Suntem o rasă însemnată!*

Duse ceasul de mână la ureche și acesta îi spuse cu vocea lui subțirică:

– Două și cincisprezece dimineța, doamnă Garden.

– Doamnă Gaines, scrâșni ea.

– Două și cincisprezece dimineța, doamnă Gaines.

Câți oameni, se întreabă ea, mai sunt în viață pe suprafața Pământului în acest moment? Un milion? Două milioane? Câte grupuri, jucând Jocul? Cu siguranță nu mai mult de câteva sute de mii. Și, de fiecare dată când avea loc un accident fatal, populația descrescea iremediabil cu încă unul.

Automat, băgă mâna în torpedoul mașinii și băjbâi după o fâșie îngrijit împăturită de hârtie-de-iepure, așa cum era ea numită. Găsi o foiță – era de tip vechi, nu dintre cele noi –, o despături, o puse între dinți și mușcă.

În lumina orbitoare a becului din cupola mașinii, examină fâșia de hârtie-de-iepure. *Un iepure mort*¹... se gândi ea, aducându-și aminte de vremurile de demult (dinainte de nașterea sa) când un iepure trebuia să moară pentru a determina faptul în discuție. Fâșia, în lumina domului, era albă, nu verde... Nu era însărcinată, așadar. Mototolind fâșia, o aruncă în jgheabul de evacuare al mașinii, care-o incineră instantaneu. *Fir-ar să fie*, se gândi Freya, nefericită. *Ei, dar la ce mă așteptam?*

Mașina se ridică de pe sol și porni spre destinația cerută din Los Angeles.

Totuși, era prea devreme să vorbească despre *norocul* ei cu Clem, își dădu seama femeia. *Evident! Asta o înveseli. Încă o săptămână sau două și poate apare ceva...*

Bietul Pete, își aminti ea. *Nici măcar n-a dat un trei, deci nu e cu adevărat înapoi în Joc. Ar trebui să trec pe la posesiunea lui din Marin County? Să văd dacă-i acolo? Dar era atât de beat, atât de neînțelegător... atât de dureros de dezagreabil în noaptea asta! Totuși, nu există nicio lege sau regulă care să ne împiedice să ne întâlnim în afara Jocului. Și totuși, la ce-ar servi? N-am avut noroc, Pete și cu mine, își dădu ea seama, în ciuda sentimentelor dintre noi.*

Radioul din mașină porni brusc; auzi indicativul unui grup din Ontario, Canada, transmitând cu mare entuziasm pe toate frecvențele.

– Aici Coliba Cărții Perei, anunță bărbatul triumfător. În seara asta, la ora zece, după fusul nostru orar, am avut *noroc!* O femeie din grupul nostru, doamna Don Palmer, a mușcat hârtia-de-iepure fără vreun strop de speranță mai mult ca de obicei și... ce credeți?...

Freya închise radioul.

¹ Primele teste de sarcină, de la începutul secolului XX, presupuneau injectarea de urină provenită de la femeia presupus însărcinată în corpul unui iepure, apoi disecarea animalului pentru studierea schimbărilor apărute datorită prezenței hormonului hCG, gonadotropina corionică umană (n. red.).

Când ajunse în fostul lui apartament neluminat și nefolosit din San Rafael, Pete Garden se îndreptă imediat spre dulăpiorul cu medicamente din baie, să vadă ce tratament ar putea găsi. *N-o să adorm niciodată altfel* – știa asta. În cazul său, era o poveste veche. Snoozex? Acum îi trebuiau trei pastile de 25 de miligrame ca să aibă vreun efect; luase prea multe, pentru prea multă vreme. *Îmi trebuie ceva mai puternic, socoti el. Există întotdeauna fenobarbitalul, dar te năucește pentru toată ziua următoare. Hidrobromură de scopolamină... aș putea încerca asta.*

Sau, își zise, aș putea încerca ceva mult mai tare. Emfital.

Trei dintr-astea, se gândi el, și nu m-aș mai trezi niciodată. Nu cu capsulele puternice pe care le am. Acum... – țin capsulele în palmă, în timp ce stătea în picioare, cugetând. Nimeni nu m-ar deranja, nimeni n-ar interveni...

Dulăpiorul de medicamente vorbea:

– Domnule Garden, din cauza stării în care vă aflați, stabilesc legătura cu doctorul Macy din Salt Lake City.

– N-am nicio stare, se repezi Pete.

Puse repede capsulele de emfital înapoi în flaconul lor.

– Vezi?

Așteptă.

– A fost doar ceva trecător, un gest...

Și iată-l, stăruind pe lângă Efectul Rushmore al dulăpiorului său de medicamente. Macabru...

– În regulă? întrebă plin de speranță.

Un clic. Dulăpiorul se închise singur.

Pete oftă ușurat.

Se auzi soneria de la ușă. *Acum ce mai era?* își spuse traversând apartamentul cu miros slab de mucegai, în timp ce mintea îi era încă îndreptată spre ce-ar fi putut lua pe post de somnifer fără să activeze circuitul de alarmă al Efectului Rushmore. Deschise ușa.

În cadrul acesteia stătea fosta lui soție, blonda Freya.

– Bună, rosti ea cu calm.

Intră în apartament, plutind pe lângă el, foarte stăpână pe sine, ca și cum ar fi fost absolut firesc să-l caute în timp ce era căsătorită cu Clem Gaines.

– Ce ții în pumn? se interesă ea.

– Șapte tablete de Snoozex, recunosc Pete.

– O să-ți dau ceva mai bun de-atât. E tot mai răspândit...

Freya cotrobăi în geanta sa din piele, model de poștaş.

– Un produs nou-nouț, scos în New Jersey de către o firmă farmaceutică autofab. Uite!

Îi întinse o capsulă-retard mare, albastră.

– Nerduwel, spuse ea, apoi râse.

– Ha, ha, replică Pete, deloc amuzat.

Era o glumă. *Ne'er-do-well*¹.

– De-asta ai venit?

Pentru că-i fusese soție și parteneră de Cacealma vreme de mai mult de trei luni, îi cunoștea desigur insomnia cronică.

– Am o mahmureală, o informă el. Și, cum prea bine știi, în seara asta am pierdut Berkeley în favoarea lui Walt Remington. Așa că nu sunt în stare să fac haz în momentul ăsta.

– Atunci fă-mi niște cafea, ceru Freya.

Își scoase jacheta tivită cu blană și o puse pe un scaun.

– Sau dă-mi voie s-o fac eu pentru tine...

Cu simpatie, adăugă:

– Arăți groaznic!

– Berkeley... oricum, de ce-am pus titlul de posesiune în joc? Nici măcar nu-mi aduc aminte. Dintre toate proprietățile... Trebuie să fi fost un impuls autodistructiv.

Tăcu, apoi continuă:

– Venind pe drum înapoi, am prins un câștig total în Ontario.

– Am auzit, încuviință ea.

– Sarcina lor te încurajează sau te deprimă?

– Nu știu, răspunse Freya pe ton sumbru. Mă bucur pentru ei. Dar...

¹ Aproximativ „bun de nimic“, o persoană leneșă, iresponsabilă (n. tr.).

Se învârti prin apartament cu brațele încrucișate.

– Pe mine mă deprimă, zise Pete.

Puse un ibric cu apă pe plita din bucătărie.

– Mulțumesc, fluieră ibricul – ori, mai curând, Efectul său Rushmore.

Freya vorbe:

– Am putea avea o relație în afara Jocului, îți dai seama. S-a mai întâmplat...

– N-ar fi drept față de Clem.

Încerca pentru Clem Gaines un sentiment de camaraderie, care, cel puțin temporar, depășea sentimentele pentru ea.

Și, în orice caz, era curios în legătură cu viitoarea lui soție; mai devreme sau mai târziu avea să dea un trei...

2

În dimineața următoare, Pete Garden fu trezit de un sunet atât de minunat, încât sări din pat și rămase țeapăn în picioare, ascultând. Auzea copii... Se ciondăneau, undeva dincolo de fereastra apartamentului său din San Rafael.

Erau un băiat și o fată, iar Pete se gândi: *așadar au existat nașteri în acest district de când am fost eu ultima oară pe aici! Și încă din părinți care nu sunt Posesori, ci non-P. Fără proprietari care să le permită accesul la Joc. Abia îi venea să creadă; ar trebui să le dăruiască părinților un orașel... San Anselmo sau Ross, sau chiar pe amândouă, socoti el. Merită o ocazie să joace. Dar poate că nu vor...*

– Tu ești unul, declara fata mândră.

– Tu ești altul, se auzea vocea băiatului, încărcată de acuzații.

– Dă-mi asta!

Zgomote ale unei înfruntări fizice.

Pete aprinse o țigară, apoi își găsi hainele și începu să se îmbrace.

În colțul camerei, rezemată de perete, o pușcă MV-3... o zări cu coada ochiului și se opri, invadat de amintirea a tot ceea ce însemnase acea veche și strașnică armă. Cândva, fusese pregătit să alunge Chinezii Roșii cu această pușcă. Dar nu avusese parte s-o folosească vreodată, deoarece Chinezii Roșii nu apăruseră nicicând... cel puțin, nu în persoană. Reprezentanții lor, sub forma radiației Hinkel, sosiseră totuși, dar nicio cantitate de puști MV-3 împărțite armatei